

Kerstavond in de Boterstraat

~ een kerstverhaal ~

Janneke Schotveld
met illustraties van
Els van Egeraat

delubas

Ken je de Boterstraat, dat gezellige straatje midden in de stad? Daar woont Lenka: het gelukkigste kind van de hele straat. Of misschien wel van de hele stad. Ja, ze zou zelfs wel eens het gelukkigste kind van het hele lând kunnen zijn.

Vanavond is het kerstavond. Bij Lenka thuis branden lichtjes en op tafel staat een schaal vol zelfgebakken kerstkransjes. Maar dat is niet de reden van Lenka's geluk. Dat is Bobo: de kleine, zachte pup die ze vier weken geleden voor haar verjaardag heeft gekregen. Ze denkt niet dat ze ooit méér van iets of iemand zal houden.

Tegenover Lenka woont haar beste vriend, Zias. Híj heeft net een zusje gekregen. Als Zias had mogen kiezen had hij ook liever een pup gehad. Naast Lenka wonen Sef en Olle. Elf en dertien zijn ze en het zijn enorme wildebrassen.

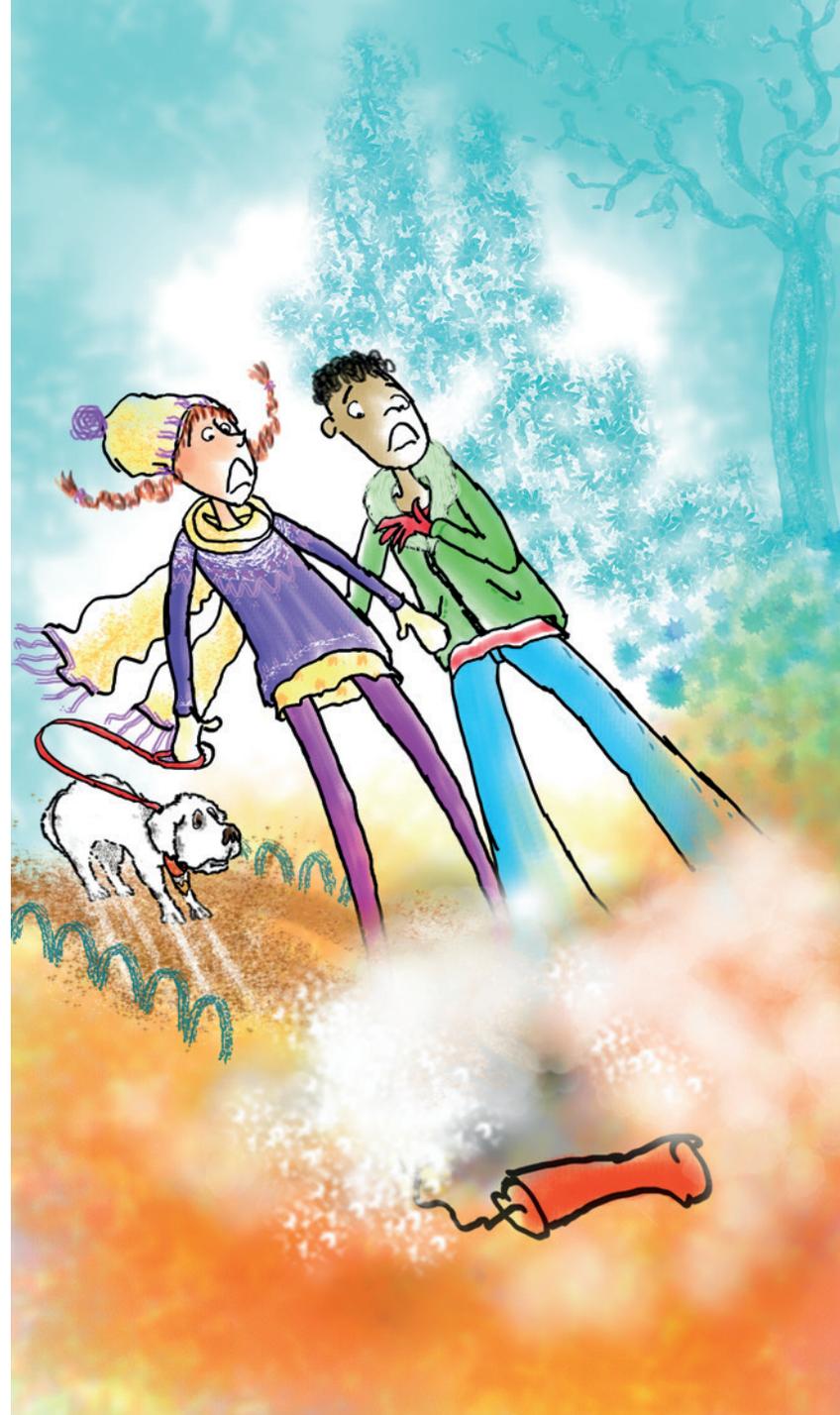
Op de hoek van de straat staat de Regenboogschool, en in het laatste huis vóór de school woont mevrouw Meier. Ze klaagt altijd over lawaai. Dat is wel een beetje begrijpelijk, want heb je wel eens naast een schoolplein gestaan tijdens de pauze? Oef.

Zo levendig als het rondom de Regenboogschool altijd is, zo stil is het er nu. Toch is er iets vreemds aan de hand, want er brandt elke avond een lampje in de school. In de leeshoek van groep 5b. In de vakantie! Dat is gek, toch?

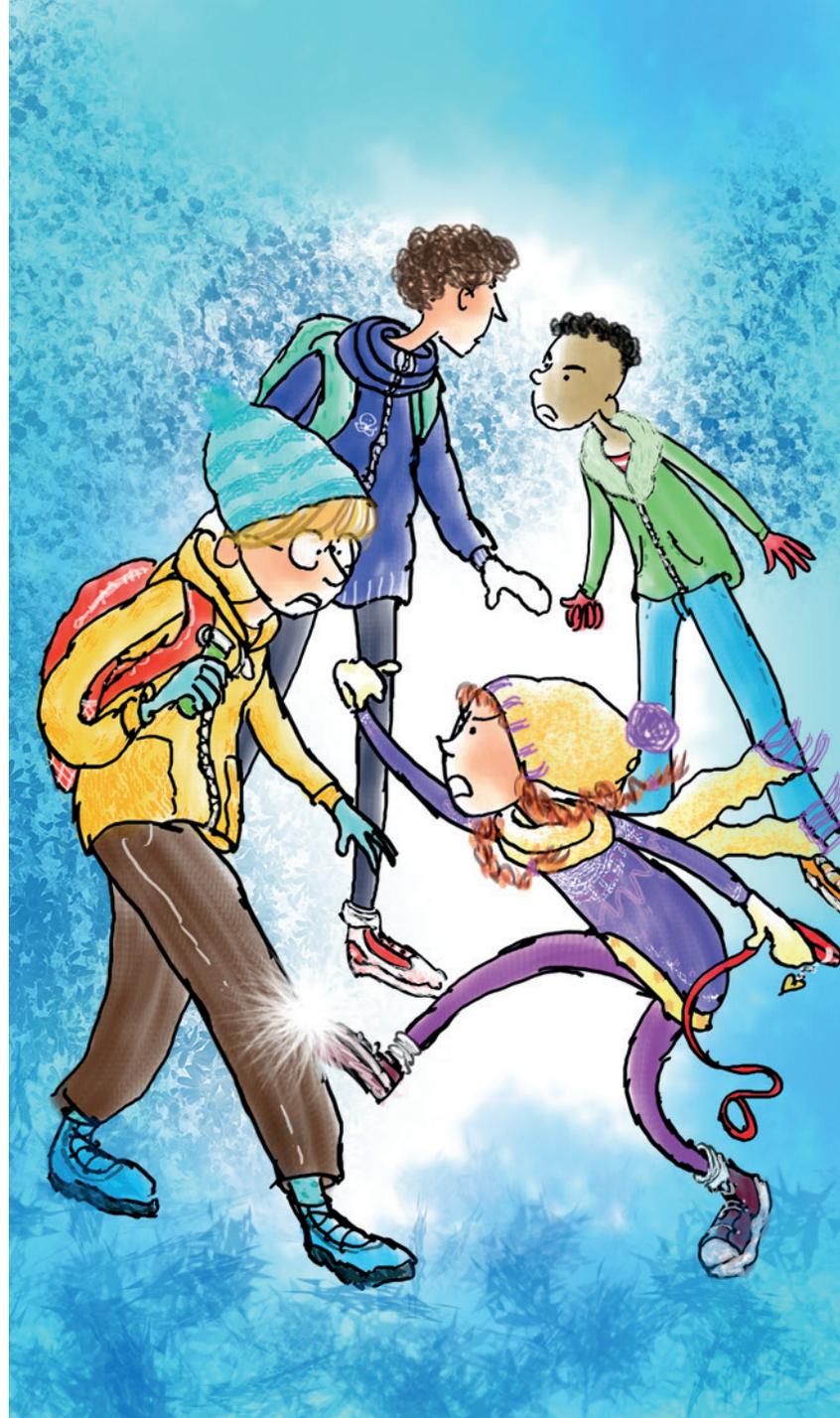
Het is het einde van de middag en Lenka stapt met Bobo naar buiten. Ze gaat Zias ophalen om samen nog even Bobo uit te laten voor het donker wordt. Lenka en Zias zitten in groep 5b, bij meester Morris. Die is er pas sinds twee weken. Eindelijk hebben ze een vaste meester, na al die invallers! En nog een leuke jonge meester ook, die sneakers draagt en grapjes maakt. Maar ach, daar denkt Lenka nu niet aan, want wie denkt

er nou aan meesters of juffen in de kerstvakantie?
'Bobo, doe eens rustig!' roept Lenka.
Bobo gaat er alleen maar nóg vrolijker van huppelen.
'Hé, ga je je cavia weer uitlaten?' Sef en Olle komen ook net naar buiten.
'Bobo is geen cavia,' antwoordt Lenka zacht.
'Waar gaan jullie heen?' Haar buurvrouw staat in de deuropening en kijkt de jongens streng aan.
'Gewoon, een beetje rondhangen in het park,' zegt Sef.
'We zijn op tijd terug voor het eten!' roept Olle, en weg zijn ze.
Zodra Lenka het paadje naar Zias' huis op loopt, vliegt de deur open.
'Mijn zusje slaapt eindelijk,' fluistert Zias. 'Dus je mocht niet aanbellen.'
Hij bukt en knuffelt met Bobo, die waarschijnlijk denkt dat Zias óók zijn baasje is, zo vaak zien ze elkaar.
'Hij moet nog poepen,' zegt Lenka.
Als je een pup hebt, is het heel normaal om het over dat soort dingen te hebben. Zias knikt dan ook begripvol en samen zetten ze koers naar het park.
Ze lopen langs de school, steken over bij de Waterweg en dan zijn ze er al. Precies op het moment dat ze het eerste zijpad inslaan, gaat er vlakbij een rotje af. Het is niet eens een enorme knal, maar Bobo schrikt wel enorm. Hij springt met vier pootjes tegelijk omhoog en rent weg.
Lenka kan maar net op tijd de riem steviger vastgrijpen. 'Rustig, Bobo, het is maar een rotje!' zegt ze, al is ze zelf ook geschrokken.
'Wie deed dat?' Zias kijkt boos om zich heen.
'Kom,' zegt Lenka. 'Even een klein rondje lopen en dan snel weer veilig naar binnen.'
Maar ze heeft het nog niet gezegd of er klinkt nog een knal. Keihard deze keer. Ze schrikken alle drie, Bobo nog het meest.

En weer een knal.
Bobo rukt en trekt zo hard aan de riem dat de halsband over zijn kop schiet.
Bobo is los!
Even kijkt Lenka verbaasd naar de slappe riem in haar hand. Dan zet ze het op een rennen. 'Bobo! Kom hier!'
Lenka en Zias rennen achter het hondje aan. Even zien ze hem nog, maar in een flits zijn ze hem kwijt. Zit hij tussen de struiken? Is hij verder gerend?
Ze roepen zo hard ze kunnen. 'Bobooo! Booboo!'
Sef en Olle komen tussen de struiken vandaan.
Lenka staart naar de aansteker in Sefs hand. Zij hebben die rotjes gegooid!
'Rotjongens!' Lenka geeft Sef een schop tegen zijn scheenbeen.
'Hé, doe eens normaal!' Sef pakt Lenka stevig beet bij haar bovenarmen.
'Laat haar los!' roept Zias. Met zijn vuisten timmert hij op Sefs rug.
'Wat is er met deze twee kleuters aan de hand?' vraagt Olle, die Zias optilt alsof hij niet meer dan een puppy weegt.
'Jullie hebben vuurwerk afgestoken! En nu is Bobo kwijt!' roept Lenka.
'Bobo? O, die cavia bedoel je?'
'Nee, die hond! Bobo is een hónd!'
Sefs greep wordt zwakker en ten slotte laat hij haar helemaal los. 'Dat is rot.'
'Dat was niet de bedoeling,' zegt Olle. Hij zet Zias op de grond.
'Maar het is wel gebeurd!' roept Lenka. 'Gaan jullie nou maar weg.' Zo hard als ze kan roept ze Bobo's naam.
'Wij gaan helpen zoeken,' beslist Olle. Hij geeft zijn broer een por met zijn elleboog.
'Ja, natuurlijk,' zegt Sef.
Ze doorzoeken het hele park. Aan alle mensen die ze tegenkomen vragen ze of ze Bobo hebben gezien. Ze ploegen door de struiken tot ze zo erg

onder de blaadjes en takjes zitten dat ze zelf wel vier wandelende struiken lijken. Maar Bobo is nergens te vinden en het is al bijna donker...

‘Bobo,’ zegt Lenka zacht. ‘Waar ben je nou?’

Zo is het gelukkigste kind van de hele straat ineens het ongelukkigste kind van de hele straat.

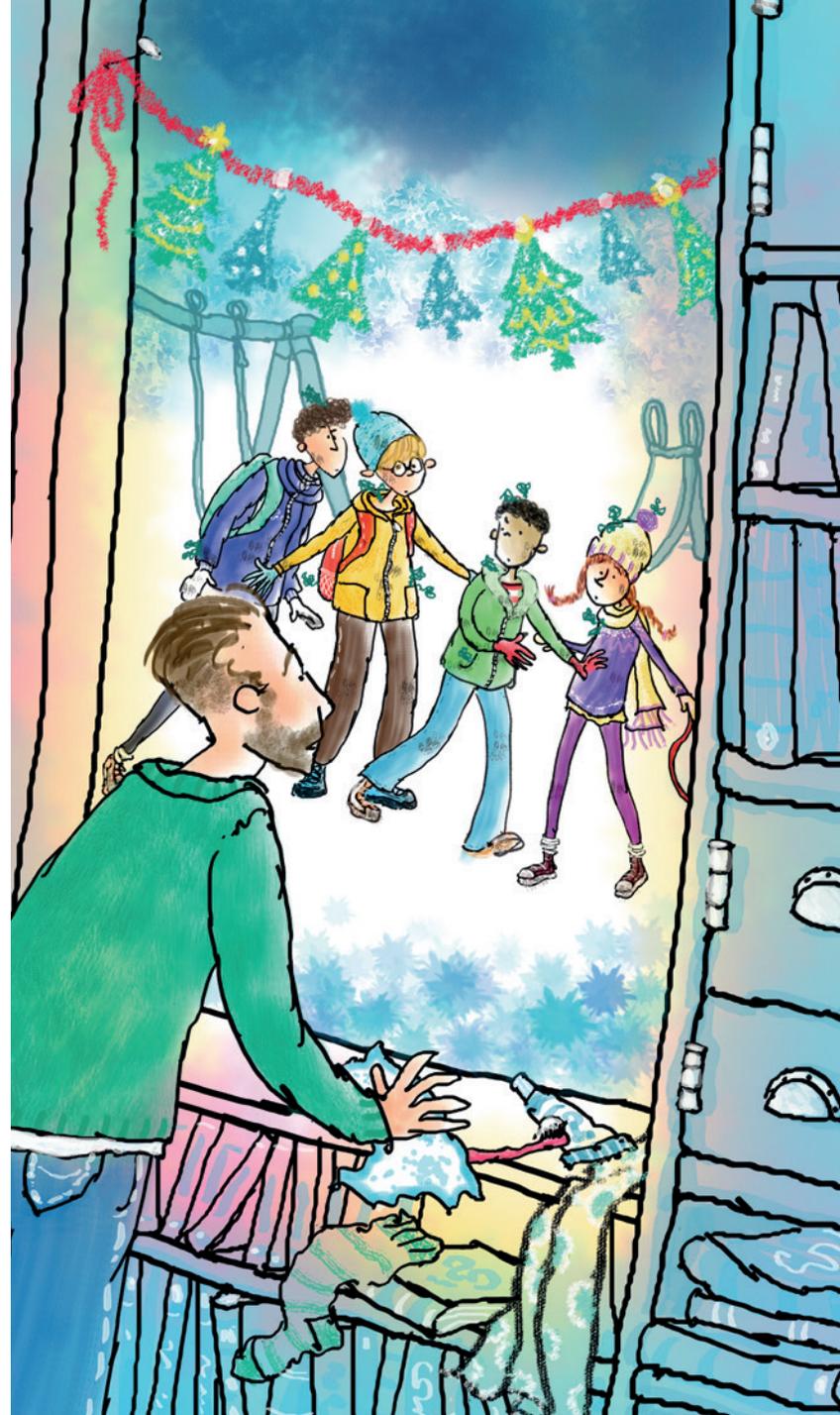
Een eindje verderop, in de leeshoek van groep 5b, zit iemand verdrietig voor zich uit te staren. Het is meester Morris. Hij heeft alle boeken uit en hij kan niet wachten tot de school weer begint. Misschien moet hij dan toch maar aan de directeur opbiechten dat hij geen huis heeft. Er was nergens in de stad meer een plekje om te wonen. Geen zolderkamertje, zelfs geen kelder. Zijn ouders wonen te ver weg en zijn vriendinnetje heeft het net uitgemaakt. Daarom slaapt hij nu al twee weken in zijn slaapzak in de leeshoek.

In je eentje in zo’n groot gebouw met kerst is helemaal niet leuk. ‘Het is geen kerstavond,’ zegt meester Morris daarom tegen zichzelf. ‘Het is gewoon een normale dinsdagavond.’ Hij veegt een traan van zijn wang. ‘Ik huil niet,’ zegt hij, terwijl hij nog een traan van zijn wang veegt. ‘Oké, ik huil toch.’

En net als hij denkt dat hij de zieligste meester van het hele land is, hoort hij buiten geroep. Hij kijkt door het raam en ziet twee kinderen uit zijn klas en die vrolijke druktemaker uit groep 8 met zijn broer. De kinderen zien er verfoemfaaid uit en ze roepen iets naar elkaar, maar meester Morris kan niet verstaan wat. Het klinkt paniekerig, dat hoort hij wel. Hij vergeet dat hij niet gezien wilde worden en loopt naar buiten.

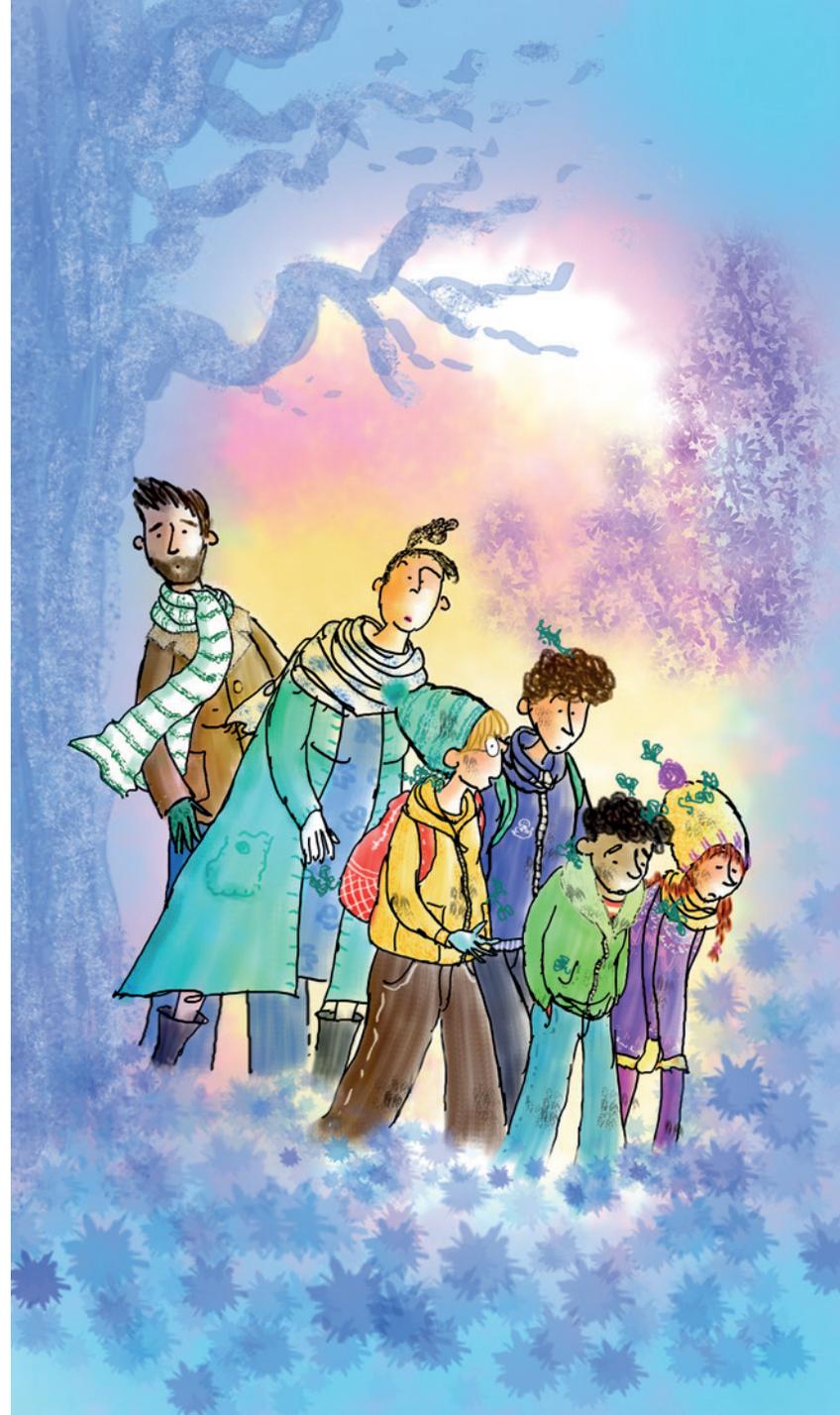
‘Meester!’ roept Zias, die hem als eerste ziet. ‘Hoezo ben je op school?’

‘Och,’ zegt meester Morris. ‘Gewoon, ik had zin om wat lessen voor te bereiden.’ Hij veegt gauw zijn wangen droog. ‘En wat doen jullie hier?’

‘Bobo is kwijt,’ zegt Lenka. ‘Mijn hondje.’
‘Hij is geschrokken van vuurwerk in het park,’ vult Zias aan.
Meester Morris kijkt fronsend naar Sef en Olle.
De jongens staan er bleekjes bij. ‘We wisten niet dat die ca... eh... hond er
liep,’ zegt Sef.
‘Het waren maar een paar heel zachte rotjes,’ mompelt Olle.
‘Ik help jullie zoeken,’ besluit meester Morris.

Even later kijkt mevrouw Meier op van haar boek, want er klinkt
lawaai op het schoolplein, en dat op kerstavond! Ze schuift het
gordijn opzij en tuurt de straat in. Daar staan een paar buurkinderen met
de nieuwe meester van de school. Wat doet die nou hier? En waarom kijken
ze allemaal zo serieus? Mevrouw Meier trekt haar jas aan en loopt naar het
clubje toe. ‘Wat een kabaal. Wat is er aan de hand?’
‘Lenka is haar hondje kwijt,’ legt meester Morris uit. ‘Hij is geschrokken van
vuurwerk in het park.’
‘Dat stomme vuurwerk ook,’ moppert mevrouw Meier.
‘Helpt u mee zoeken?’ vraagt meester Morris.
Mevrouw Meier schudt haar hoofd, maar ze loopt wel mee.
Ze zoeken op het schoolplein, langs de Waterweg en gaan nog één keer
terug naar het park.
‘Ik denk dat we maar naar huis moeten gaan,’ zegt meester Morris na een
tijdje. ‘Jullie ouders zullen wel bezorgd zijn.’
En zo sjokt de treurige optocht terug richting de Boterstraat. Ze lopen weer
over het schoolplein, zonder te praten. Net als ze het schoolplein aan de
andere kant verlaten en iedereen bijna thuis is, klinkt er een zacht kreetje.
Het zou een babyzusje kunnen zijn, of een poesje, of een vogel, of...?
‘Het kwam daarvandaan!’ Sef en Olle rennen terug naar het speelhuisje

op het kleuterplein. Ze springen op en neer met hun armen wijd, als twee levende vogelverschrikkers. 'Hij is hier!'

Lenka stormt erop af. Het is waar. Daar zit Bobo, helemaal in elkaar gedoken. Pas als hij Lenka ziet, komt hij tevoorschijn, zacht piepend, maar kwispelend.

'Agossie, wat een schatje,' zegt mevrouw Meier.

Even later zitten ze allemaal bij Lenka thuis rond de grote houten tafel. Zias' ouders en babyzusje en de moeder van Sef en Olle zijn ook aangeschoven. Er is warme soep en er zijn een heleboel kerstkransjes. Nou ja, er wāren een heleboel kerstkransjes. Nu nog maar een paar. Lenka zit stil aan tafel met Bobo op schoot. Bobo eet ook een kerstkransje, dat mag als je kwijt bent geweest.

'Ik maakte me zorgen omdat jullie zo lang wegbleven,' verzucht de moeder van Sef en Olle.

Zias' vader knikt. 'Ik had bĳna de politie gebeld.'

'Maar het is gelukkig goed afgelopen,' zegt Lenka's moeder.

'En wat een slim hondje dat hij is gaan schuilen in het huisje!' Zias aait Bobo over zijn kop.

'Waar woon jĳ eigenlijk?' vraagt Sef aan meester Morris.

'Ik, eh...'

Het wordt plotseling heel stil in de kamer. Iedereen kijkt naar meester Morris en meester Morris kijkt naar de tafel.

Lenka's vader veert op. 'Dat lichtje iedere avond in de school!'

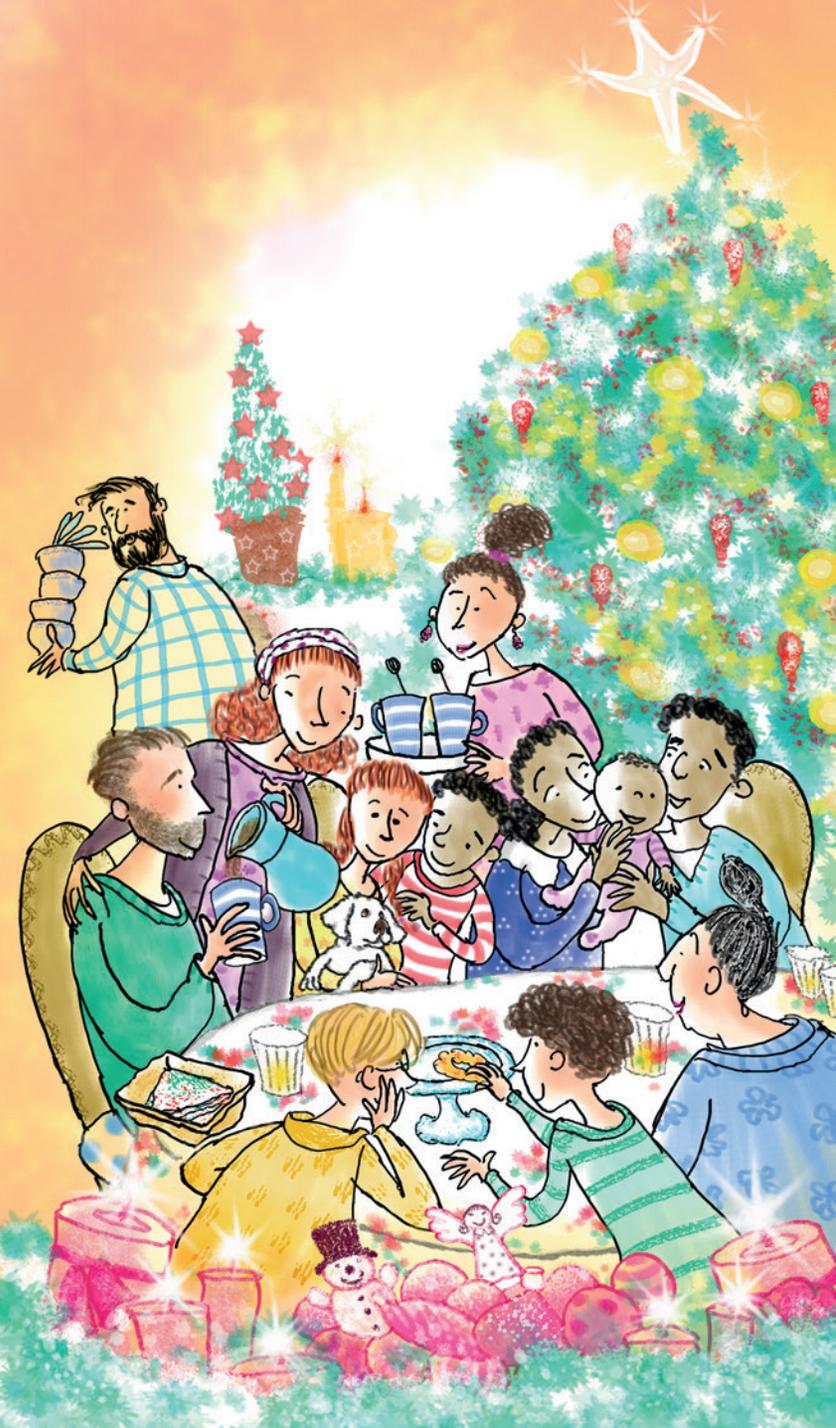
Meester Morris wordt rood. 'Ik kon geen woonruimte vinden, dus ik slaap in de leeshoek,' mompelt hij.

Even weet niemand iets te zeggen.

Bobo kauwt zachtjes op Lenka's hand.

‘Weet je wat, ik heb nog wel een kamer over,’ zegt mevrouw Meier plots.
‘Dat huis is veel te groot voor mij alleen.’
Opnieuw is het even stil.
‘Echt?’ vraagt meester Morris verrast. ‘Dat zou fantastisch zijn.’
En dan babbelt iedereen weer door elkaar. Olle pikt het laatste kerstkransje, Zias’ zusje kijkt vrolijk rond en Lenka zucht nog eens heel, heel diep. Ze buigt zich over Bobo’s kop en fluistert in zijn oor:
‘Zul je nooit meer kwijtraken?’
Bobo kijkt omhoog en het lijkt echt even of hij gaat zeggen:
‘Nee, ik zal het nooit meer doen.’ Maar in plaats daarvan legt hij zijn kop tegen Lenka’s buik en valt in een diepe slaap. •

© Uitgeverij Delubas, Drunen | www.delubas.nl
Auteur: Janneke Schotveld | Illustrator: Els van Egeraat
Redactie: Karine Jekel, Sanne Verstraten | Vormgeving: Judith Brinkman
Alle rechten voorbehouden.